

A close-up, high-contrast photograph of a woman's face. Her eyes are a striking, bright blue, looking directly at the viewer. Her hands, which appear to be wearing black gloves or have black-painted fingers, are raised to her mouth, with her fingers spread as if covering it. The lighting is dramatic, highlighting her eyes and the texture of her skin and hands against a dark background.

eknizky.sk

Dcéra pomsty

Terézia
Palaščáková

Dcéra pomsty

eknizky.sk

Terézia Palaščáková

Táto poviedka bola prihlásená do súťaže

TISÍC SLOV . JEDEŇ PRÍBEH .

Táto kniha bola vyrobená pomocou pressbooks.eknizky.sk a PDF bolo vytvorené pomocou PrinceXML.

Dcéra pomsty © eknizky.sk. All Rights Reserved, except where otherwise noted.

Nemysli. Nedýchaj plytko. Nenechaj sa ovládnuť.

Myšlienky ustali. Dych sa ustálil. Necítila žiadnu mágiu, ktorou by nasiaklo jej telo.

Cítila iba jeho. A jeho odporný dych na jej tvári.

“Myslíš si, že je to také jednoduché? Naozaj si namýšľaš, že sa ubrániš mojej mágii?”

Nenamýšľala si to. Ona totiž prestala rozmýšľať. Ovládla svoju myseľ a zabránila jej ponoriť sa do svojich myšlienok, spomienok, minulosti.

“Zbytočne sa snažíš nespomenúť si na nič, čo si kedysi zažila. Stačí mi zasiahnuť jedno slabé miesto a tvoj nezmyselný štít sa rozpadne na maličké kúsky, ktoré už nikdy nedáš dokopy.”

Nepočúvala ho. Predstavovala si, ako sa jeho slová rozpráchnu okolo nej, akoby mala okolo seba magnet, ktorý svojím kladným nábojom odtláča preč všetko záporné vychádzajúce z jeho úst.

“Snád si nemyslíš, že by si mohla prežiť? Tvoj osud je už dávno zrátaný, zlatko. Nemáš nádej ani priateľov, ktorí by ťa prišli zachrániť. Celý tvoj život teraz držím v rukách ja. Aký zaujímavý pocit...”

Celý ten čas mala zatvorené oči. Nechcela vidieť tú znetvorenú tvár a jazvu cez celé ľavé oko aj obočie. Nechcela vidieť ani len smietku na jeho nečistej pokožke. Musela sa iba sústrediť.

Rytmus. Udržiavaj ho. Udržiavaj iba ten rytmus dychu.

Cítila, ako sa jej dych dostal do rovnakého, nemenného tempa.

Dýchaj. Nepočúvaj ho. Zostaň pokojná.

“Tvoja matka bola obyčajná fľandra. Jedna z milióna. Nepodstatná škvrna krvi na mojom meči. Ani som neľutoval to, že

2 Dcéra pomsty

som ju nechal pomaly umierať. Zaslúžila si to. Ťahala za nos toľko mojich druhov. Podľa mňa ani nevedela, kto bol tvojím otcom!”

Počula jeho hrdelný smiech pochádzajúci priamo od diabla.

Krv v jej žilách vrela. Doslova ju rozožierala zvnútra. Jej tep sa náhle zvýšil.

“Zasiahol som to chúlостivé miestečko v tvojej rozrytej a hanblivej duši, ktorá sa zatiaľ nikomu neoddala? Žeby sa však kroky milovanej dcérky zviadli na pochybné chodníčky jej matky? Nechceš kráčať v jej stopách? V krátkej sukni a príľahlom tričku by ti to pristalo. Dal by som si povedať!”

Dych. To dýchanie... Nestále. Rozbúrené. Ako tvoje myšlienky!

Neovládala sa. Nedokázala to. Jeho poznámky a nemilé slová ju zasiahli veľmi tvrdo a nemilosrdne.

Neprestaň si veriť, počuješ? Okamžite sa vzbop!

Usporiadala svoje myšlienky. Zhlboka sa nadýchlá, aj keď sa okolo nej širil jeho neznesiteľný zápach. Potrebovala by čistý vzduch na upokojenie mysle, no ten nemôže očakávať. Uzavretá miestnosť, do ktorej ju pripútal, nemala žiadne otvory, ktorými by sa sem dostal svieži vánok a slnko, iba nad ich hlavami svietil malý mizerný zdroj svetla. Retáže, ktoré sa jej zarezávali do zápästí, jej pripadali veľmi stiahnuté. Cítila, ako jej spoza tvrdého kovu tečú maličké potôčky krvi. Sucho v ústach bolo neznesiteľné. Nedarilo sa jej upokojiť splašené srdce. Nevedela prestať myslieť na jej minulosť, matku, rodinu, život. Nevedela sa od toho odosobniť, prestala dávať pozor na svoje spomienky.

“Presne toto som chcel dosiahnuť. Tvoja myseľ ťa nepočúva, čo? Si stratená. Zakrátko mi podľahneš. Nič iné ti už nezostáva, poddaj sa mi!”

Pocítila nával energie z jeho mysle. Bola to tá odporná mágia, ktorú odjakživa neznášala. Snažil sa ju ovplyvniť. Zmanipulovať. Dostať tam, kam chcel. Do svojej nadvlády.

“Budeš iba moja, rozumieš? Budeš zabíjať pod mojím velením, pod mojím menom! Nebudeš mať žiadnu minulosť ani budúcnosť, nespoznáš nikoho, kto ti bol niekedy drahý! Tvoje telo a myseľ budú chcieť iba zabíjať, tvoja duša a sebaovládanie už nebude existovať! Budeš jedna z milióna!”

Kričal. Kričal na ňu, kričal v jej mysli, počula jeho odporný hlas všade. Jej pokusy o ustálenie dychu a myšlienok zlyhali. Čary, ktoré sa tlačili do jej mysle, nevládala udržať. Avšak slová, ktoré vyslovil, si bude do smrti pamätať.

Nesmieš podľahnúť, nesmieš mu dovoliť, aby sa dostal do tvojej mysle! Inak si navždy zatratená!

“Budeš poslušná ako tvoj otec, počuješ? Budeš ako on, vychýrený zabijak ovládnutý mnou!”

Už to nechcela počúvať. Nechcela si spomínať, ako zotročil jej rodinu, ako zabil jej matku, čo urobil s jej otcom. Nikdy nedovolí, aby sa z nej stalo to, v čo tento podliak dúfa.

Pretože gény neoklame.

“Podďaj sa, slúž mi, inak pocítiš to peklo, ktoré zažila tá tvoja zablšená matka!”

To bola posledná kvapka do už aj tak preplneného pohára.

“Nie! Nikdy!” skríkla a prudko otvorila červené oči.

“Čo si to...?” zachytila jeho prekvapený výraz.

Náhle pocítila, aká sila do nej prenikla. Jej gény ju nesklamali.

“Ty nevieš, s kým máš tú česť! Ty nevieš, koho si trýznil! Ty nevieš, aká sila sa vo mne skrýva!” kričala a všimla si, ako do jej ciev prechádza to, čomu hovorila čary ich druhu. Inokedy neviditeľné cievy pod jej jemnou pokožkou sa sfarbili dočervena a celé jej telo sa rozpálilo ako horúce železo.

“Tvoje ruky!” vysúkal zo seba chabú vetu.

Celá žiarila. Teplota jej tela dosahovala neuveriteľné rozmery.

4 Dcéra pomsty

Pocítila, ako sa reťaze na jej zápästiach pomaly uvoľňujú pod návalom horúčavy, ktorá pochádzala z jej rúk.

Kovové reťaze sa na jej rukách doslova škvarili.

“Už nikdy takto nehovor o mojej rodine, počul si?!” zakričala a vytrhla si ruky z reťazí. Tie sa rozleteli do všetkých strán a zasiahli aj čudujúceho sa mága pred ňou. Ten zručal a okamžite okolo seba vytvoril domodra zafarbený magický štít. “Si obyčajný netvor a nezaslúžiš si žiť!” vychrstla mu nemilosrdné slová do tváre a postavila sa tak rýchlo, že jej protivník videl iba farebnú šmuhu jej tela.

Dokonči to, čo si začala. Dokážeš to. Postav sa jeho mágii a doraz ho!

Jej plášť sa zavlnil pod tlakovou vlnou, ktorú vyvolal jej sok, a ona sa ocitla o pár metrov ďalej tvárou k zemi. Do jej citlivého nosa prenikla vôňa čerstvej krvi, do ktorej spadla. Vedela, že to je krv jej druhov. Chytila ju ešte väčšia zášť.

“Zomrieš!” zarevala a preskočila stoličku, na ktorej iba pred chvíľou sedela pripútaná. Jej myseľ sa razom vyčistila a myslela iba na jediné. Na pomstu svojej rodiny.

Snažil sa ju odraziť ľadovým protiútokom, no nič nezmohol. Jej krv teraz už naozaj vrela.

Keď vyskočila, šmahom sa saltom otočila na stene za mágom a dopadla na jeho krk obkročmo, vytiahla spoza jeho chrbta svoju dýku, ktorú jej ukradol pri únose. Vystrašený pohľad mága jej dodal odvahu a rýchlym pohybom nôh ho zložila zo stoličky na zem. Už-už by ho bola podrezala, keby sa v jej hlave nezval ten hlas, ktorý sa k nej ozýval celý ten čas: *Irri, stoj! Už stačilo!*

V tej chvíli sa okamžite postavila a založila si dýku za svoj opasok. Mág pod jej nohami iba vystrašene zazeral a prerývane dýchal. Jediný zdroj svetla, ktorý v miestnosti bol, sa zmenil na tisíce malých svetielok, ktoré osvetlili okolie čistým a prenikavým svetlom

a v rohu miestnosti sa otvorili dvere. Jej pokožka ešte stále žiarila, no cítila, že oheň v jej žilách pomaly odchádza aj spoločne s hnevom. *Dokázala som to*, pomyslela si nadšene.

“Áno, dokázala. Výborná práca, Irri! Si naozaj talent!” ozval sa jej majster, ktorý práve vstúpil do miestnosti. “Ukázala si, že sa vieš ovládať, že nemáš problém sa dostať zo zajatia. Hoci si na chvíľu prestala venovať pozornosť udržiavaniu svojej mysle, vzápätí sa ti podarilo znova prehodnotiť situáciu a dostať svojho nepriateľa do úzkych. Mimochodom, ďakujem ti, Tyro, bol si výborný vydierač a manipulátor. Naozaj ti to šlo, dokonca aj keď sa nám Irri takto rozohnila, tvoje slová ju naozaj ranili,” venoval pohľad mágovi na zemi, ktorý sa s úsmevom práve snažil postaviť, a otočil sa späť k Irri. “Gratulujem, tret’ou skúškou si prešla, právoplatne ťa vítam medzi našim spoločenstvom čarodejov.”

Irri sa iba pousmiala, poďakovala a poklonila sa majstrovi. No jedna vec jej nedala. “Majster, smiem sa spýtať? Odkiaľ sa sem dostala tá krv na zemi?”

“Ále, Marion, ktorá tu bola pred tebou, sa neovládla a mierne rozbila nos nášmu fingovanému manipulátorovi,” zasmial sa a ukázal na dvere. “No teraz už bež, tvoji druhovia sa ťa už nevedia dočkať. Všetci s napätím sledovali, ako zvládneš svoju skúšku a teraz sú tebou očarení!”

“Naozaj? Tak to je od nich veľmi milé,” odvetila a s pocitom, ktorý už dlho vo svojom živote nezažila, vykročila k dverám do jej nového sveta, do jej nového života. No predtým, než prekročila prah dverí pred sebou, privrela oči a zastavila sa. “Ďakujem ti, matka, ďakujem ti, otec, ďakujem vám za všetko, iba vďaka vám som tu. Keď nadíde ten čas, vrahovia našej rodiny pocítia môj dlho utajovaný a skrývaný hnev a moja duša bude konečne voľná. Ja sa raz pomstím,” hrdo prehlásila a prekročila prah.

Začala nová etapa jej života...